

ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΚΓ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΜΑΪΟΣ, 1890.

ΑΡΙΘ. 269

Συνδρο. ἔτησ. ἐν Ἑλλάδι Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

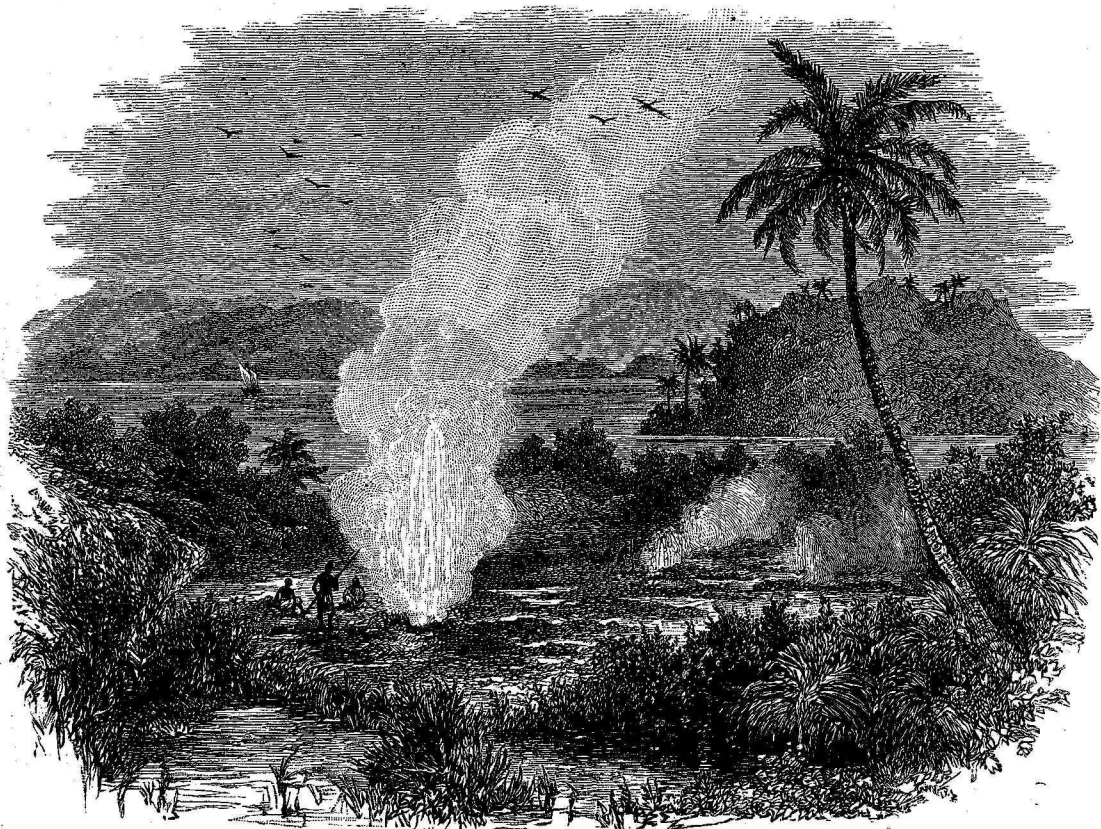
Εἰς οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ «Ἐφημερίς τῶν Παίδων» ἄνευ προκληρωμῆς.

» » » Ἐξωτερικῶ φρ. 2. Ἐν ὁδῷ Σταδίου ἀριθ. 26.

ΑΙ ΝΗΣΟΙ ΦΙΤΖΙ.

Αἱ νῆσοι αὗται, 154 τόνῳ ἀριθμῶν, ἀποτελοῦν ἀρ-

λαι ὅμως εἶναι πολὺ μικραί. Ἔνεκα τοῦ ἠφαιστεϊώδους χαρακτήρος τῶν νήσων τούτων, ὑπάρχουν ἐκεῖ πολλοὶ θησαυροὶ μεταλλείων καὶ μεταλλικῶν καὶ χημικῶν πηγῶν. Τοιαύτην τινα πηγὴν παριστά καὶ ἡ προκειμένη εἰκὼν. Τὸ ἔδαφος ἔχει ἔκ-

Θειοῦχος πηγὴ ἐν Φιτζί.

χιπέλαγος ἐν τῷ Εἰρηνικῷ Ὠκεανῷ, ἀπέχον ὀχθρῶν 1600 μίλια πρὸς ἀνατολὰς τῆς Αὐστραλίας. Ἐκ τῶν νήσων τούτων, δύο εἶναι μεγάλαι, αἱ ἄλ-

τακτον καρποφορία, τὸ κλίμα εἶναι ὑγιεινότατον. Αἱ νῆσοι αὗται ἄλλοτε ἦσαν ὑπὸ τὸ σκῆπτρον ἰθαγενεῶς βασιλείας κατοικοῦντος ἐν τῇ μεγαλῆ-

τέρα νήσῳ Ἀμποῦ. Πρὸ τινῶν ὅμως ἐτῶν οἱ Ἄγγλοι ἐπεξέτειναν τὴν κυριαρχίαν τῶν ἐπ' αὐτῶν· ἔκτοτε δὲ ἐπαύσεν ἡ ἀνθρωποφαγία ἐκεῖ.

ΜΥΡΤΙΣ.

Διήγημα τοῦ πρώτου αἰῶνος μ. Χ.

(Συνέχεια)

Ὁ Κλεομένης, ἀκούσας ὅτι τόσον δύσκολον ἦτο τὸ μέχρις Ἑλλάδος ταξείδιον, ἠσθάνθη μίαν βαρεῖαν ἀπελπισίαν εἰς τὴν καρδίαν του. Δὲν θὰ ἐξανάβλεπε λοιπὸν τὴν Μύρτιν ποτὲ; Δὲν θὰ εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ τῆς εἶπῃ τί κακὸς θάνατος τὴν ἐπερίμενον, ἂν δυσηρέσται τὴν κυρίαν της; Ἄϊω Ἀθηναῖ! τόσον πλέον ὀργίζεσαι καθ' ἡμῶν;» ἀνεφώνησεν ἐπὶ τέλους.

Ὁ γέρον δούλος ἔσεισε λυπηρῶς τὴν κεφαλὴν του, λέγων· «Ἐγὼ προσευχήθην ἐπιμελῶς εἰς τὸν Δία καὶ εἰς ὅλους τοὺς θεοὺς κατὰ σειράν, ὅπως μὲ βοηθήσουν εἰς τὴν ἀθλιότητά μου, ἀλλ' εἰς μάτην. Αὐτοὶ εἶναι εὐτυχεῖς καὶ δὲν σκοτίζονται μὲ τὰ ἰδικά μας δάκρυα!»

— Τότε θὰ φροντίσω νὰ εὔρω θεὸν ὃ ὁποῖος νὰ ἀκούῃ τοὺς στεναγμοὺς παντὸς ἀνθρώπου! εἶπεν ὁ Κλεομένης πλήρης πικρίας καὶ ἀγανακτικῆς. Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀπεχαιρέτησεν ἀποτόμως τὸν γέροντα, καὶ ἤρχισε νὰ βαδίζῃ ταχέως, χωρὶς νὰ ἐξέυρη ποῦ ἐπήγαινε, διὰ νὰ ἐλαφρωθῇ εἰ δυνατόν ἢ ἀναστατωμένῃ του καρδία. Μετ' ὀλίγον εὐρέθη παρὰ τὸν Τίβεριν ποταμόν, καὶ παρετήρησε μερικὰ πλοῖα ἀραγμένα ἐκεῖ. Ἡ ἰδέα ἀμέσως τοῦ ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν — διατί νὰ μὴ κυττάξῃ νὰ ἐπιβιβάσθῃ εἰς ἓν ἀπὸ αὐτὰ καὶ νὰ ὑπηρετήσῃ ὡς αὐτῆς, διὰ νὰ κερδίσῃ τοῦλάχιστον τὸν ναῦλον του μέχρι τῆς Ἑλλάδος; Πλησιάζει λοιπὸν εἰς ἓν πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἐξεφόρτωνε, καὶ προσφέρεται νὰ βοηθήσῃ εἰς τὴν ἐκφόρτωσιν. Ἐνῶ δὲ ἐργάζετο ἐκεῖ, ἤκουσεν ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὅτι τὸ πλοῖον αὐτὸ μόλις εἶχεν ἐλθεῖ ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, καὶ ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ μετ' ὀλίγας ἡμέρας. Ἡ καρδία τοῦ Κλεομένου ἤρχισε νὰ πάλῃ μὲ συγκίνησιν καὶ ἐλπίδα, ἥτις νῆξήθη ὅταν ἤκουσεν ὅτι εἰς ἀπὸ τοὺς ναῦτας εἶχεν ἀποσπρῆθῆ ἀπὸ τὸ πλοῖον. Ἐδῶ λοιπὸν ἠνοίγετο μία μοναδικὴ εὐκαιρία δι' αὐτόν, ἂν μόνον ἠδύνατο νὰ λάβῃ τὴν θέσιν τοῦ ναύτου ἐκεῖνου!

Καθ' ὅλην λοιπὸν τὴν ἡμέραν ὁ Κλεομένης ἐργάσθη τόσον λαμπρά, ὥστε τὸ ἑσπέρας ὁ πλοίαρχος τοῦ εἶπε νὰ ἐπανέλθῃ καὶ τὴν ἐπομένην διὰ νὰ ἐργασθῇ. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ παῖς ἦλθε πρῶ-

τος τὸ πρῶτ'! Τὴν μεσημβρίαν λοιπὸν, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἀνεπαύοντο, κατῶρθωσε νὰ ὀμιλήσῃ ἰδιαιτέρως μὲ τὸν πλοίαρχον καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τὸν παραλάβῃ ὡς αὐτὴν. Ὁ δὲ πλοίαρχος, ἂν καὶ ἐδίστασε κατ' ἀρχὰς ἕνεκα τῆς νεότητος τοῦ παιδός, συλλογισθεὶς ὅμως πόσον πιστῶς ἐργάζετο, ἐσυμφώνησε νὰ τὸν πάρῃ.

Αἱ ὀλίγαι ἡμέραι, αἵτινες ἐπέρασαν, ἕως οὗ ἔτοιμασθῇ τὸ πλοῖον διὰ τὸ ταξείδιον, ἐφάνησαν εἰς τὸν ἀνυπόμονον Κλεομένην ὡς τόσοι μῆνες! Ἐπὶ τέλους ὅμως, τὰ πάντα ἦσαν ἔτοιμα καὶ ἄρραντες ἤρχισαν νὰ καταπλέουν τὰ κίτρινα καὶ πηλώδη ὕδατα τοῦ ποταμοῦ, πρὸς τὴν κυανὴν θάλασσαν. Ἡ καρδία τοῦ Ἑλληνόπαιδός ἔπαλλε μὲ χαρὰν καὶ ἐλπίδα· τὸ μέλλον τοῦ ἐφαίνετο τώρα ῥοδιώτερον παρὰ πρὶν. Θὰ εὔρισκε τὴν Μύρτιν θὰ ἐργάζετο ὀλίγα ἔτη διὰ νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν ἀπελευθέρωσίν της, καὶ τότε πλέον θὰ ἔζων ἐλεύθεροι καὶ εὐτυχεῖς εἰς τὰς ἀγαπητάς των Ἀθήνας!

— Γενοῦ μοι βοηθός, ὦ Ἀφροδίτη! ἀνεφώνησεν ἰστάμενος παρὰ τὴν πύραν, ἐὰν ἡ Παλλάς ἦναι ὠργισμένη, σὺ τοῦλάχιστον ἔσο εὐμενής!

— Ποῖον ἐπικαλεῖσαι αὐτοῦ, παιδί; τὸν ἥρωτησεν ἀποτόμως εἰς ἀπὸ τοὺς ναῦτας. Οἱ Διόσκουροι* πρέπει τώρα νὰ ἦναι οἱ προστάται σου, ἀφοῦ ἔγεινες ναυτικός.

— Ἐνόμιζα ὅτι ἡ Ἀφροδίτη ἦτο ἡ θεὰ τῶν ναυτῶν, εἶπεν ὁ Κλεομένης, κάπως ἐντροπαλῶς.

— Μπα! ἡ Ἀφροδίτη εἶναι διὰ τὴν ξηρὰν, ἡμεῖς ἐδῶ εἰς τὴν θάλασσαν ἔχομεν τοὺς Διόσκουρους!

Τὴν αὐτὴν ἑσπέραν, ἀφοῦ ἐτελείωσεν ὅλην ἡ ἐργασία τοῦ πλοίου, καὶ οἱ ναῦται ἐκάθησαν μαζὺ εἰς τὸ κατὰστρομα, εἰς ἐξ αὐτῶν εἶπεν·

— «Ἄ, νὰ σὰς εἰπῶ, ἔπρεπε νὰ ἦσθε μαζὺ μου τὸ τελευταῖον ταξείδι τὸ ὁποῖον ἔκαμα ἀπὸ τὴν Σιδῶνα. Ἦτο τὸ χειρότερον ταξείδι ὅπου ἔκαμα ποτὲ μου. Εἶχαμεν μέσα ἀπόσπασμα στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι συνώδευαν μερικοὺς δεσμίους· καὶ ὅλοι μας, καὶ στρατιῶται καὶ ναῦται, ἐφοβήθημεν τὴν τρικυμίαν. Ἦτο ὅμως ἓνας μόνον, ὃ ὁποῖος δὲν εἰδειχνε φόβον, καὶ αὐτὸς ἦτο φυλακισμένος. Αὐτὸς ἐφαίνετο ἀτάραχος καὶ ἀνδρείος, μὰς ἔλεγε νὰ τρώγωμεν διὰ νὰ μὴ ἀδυνατήσωμεν, παρεκάλεσε τοὺς στρατιώτας νὰ μὴ θανατώσωμεν τοὺς δεσμίους, καὶ μὰς ἐβεβαίωσεν ὅτι ἂν κάμῃ ἕκαστος τὸ καθήκον του καὶ ἔχῃ πίστιν εἰς τὸν Θεόν, θὰ σωθῶμεν ἀπὸ τὴν καταστροφὴν.»

* Σημ. Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, ἡμίθεοι, ἀρ' ὧν ὀνομάσθησαν καὶ δύο δίδυμοι ἀστέρεις.